

dant, som staar os imellem, kan forsvinde og ryddes til Side.

Jeg vil ogsaa gerne love den højtærede Minister, at jeg vil gøre mit til, at disse Ting falder og dør, hvor de skal dø, og hvor de er døde; jeg mener paa den Maade, at jeg sørger for, at de bliver dementeret i de tyske Blade. Jeg siger: sørger for, at de bliver dementeret, jeg siger ikke, at jeg vil dementere dem, som om jeg havde fremsat disse Paastande. Jeg har ikke Ansvar for alle de Ting, der fremsættes i Pressen. Men saa let kommer jeg maaske ikke udenom det, omendskønt det er godt, naar vi kan enes om den Ting. Der er nogle Tilfælde, som jeg virkelig selv har bragt frem, og som endda hørte til de graverende, og som, efter hvad Justitsministeren nu oplyser, i Virkeligheden dog vel ikke er graverende. Den højtærede Minister har spurgt mig, om jeg ogsaa vilde dementere det. Selvfølgelig vil jeg gerne hjælpe til, at det, Ministeren har sagt, kommer til Offentlighedens Kundskab.

Paa det Spørgsmaal, hvorfra jeg har det, kan jeg svare, at jeg har det fra en Mand, der garanterer mig for, at Protokollen er rigtig, men som ikke vil, at hans Navn nævnes, hvad jo heller ikke hører med til Sagen. Men jeg vil straks tilføje, at naar man garanterer mig for, at Protokollen er rigtig, saa er det ikke det samme, som at det er Kendsgerninger. Nu viser det sig efter det Materiale, vi har hørt den højtærede Justitsminister fremføre, at disse samme Mænd overfor andre erklærer noget helt andet, altsaa viser sig fuldkommen upaalidelige, saaledes at man efter disse Mænds Udsagn absolut ikke ved, hvorledes Virkeligheden er; og kan man ikke stole paa disse Udsagn, ikke benytte sig af dem, er man henvist til Hr. Ministerens Udsagn. Jeg har ikke været til Stede ved dette Forhør. Det har Ministeren heller ikke. Men Ministeren har sine Embedsmænd, som han har spurgt, og jeg tager gerne imod den Fremstilling, som Ministeren har givet her, og det glæder mig, at den Sag saa ogsaa kan forsvinde.

Alligevel er der en Ting, som ikke forsvinder, en Ting, der spiller en vis Rolle dernede, og som jeg ikke kan undlade at røre ved. Indenfor disse 46 Tilfælde, som viste sig vel ikke at kunne være graverende for den danske Stat, var der en Del, som angik Mennesker, der var subsistensløse, arbejdsløse. Dette „arbejdsløse“ har sin store Betydning i hele dette Spørgsmaal. Der blev fra Ministerens Side gjort Forskel

mellem Udvisning og Nægtelse af Opholdstilladelse, og selvfølgelig er der en Forskel. Der blev sagt, at det var en væsentlig Forskel. Der er absolut nogen Forskel, for det ene er at tage en Ret, hvor en Mand har en Ret, og det andet at nægte en Mand, som slet ikke har en Ret, en Tilladelse. Man kan give den, man kan ogsaa nægte den, der foreligger ingen Ret. Jeg er ikke Jurist som Hr. Ministeren, men efter hvad jeg ved, har tyske Undersaatter ikke i Danmark, lige saa lidt som danske Undersaatter i Tyskland, en absolut Ret til at bo i Landet, men Staten har — den danske Stat lige overfor de tyske Undersaatter og den tyske Stat lige overfor de danske Undersaatter — Ret til at udvise, hvem den vil. Benyttes en saadan Ret, kan dette føre til, at den anden Stat spørger: Hvorfor udviser du? Og det kan føre til Ubehageligheder; men en politisk Ret foreligger, og Retten ligger ikke paa den anden Side. Efter min Mening er den Forskel, der er mellem Udvisning og Nægtelse af Opholdstilladelse, imidlertid en Gradsforskel; det væsentlige ligger alligevel i dette, at man maa flytte fra Landet, og Forskellen ligger i, hvor længe man har været i Landet. Der er det selvfølgelig en stor Forskel, om man har været der et Par Maaneder, et Par Aar eller maaske i Aartier.

For at forstaa den Uro og utrygge Følelse, der behersker store Dele af den tysksindede Befolkning dernede, maa man forstaa, at der jo let indtræder Arbejdsløshed, og at det nede hos os, hvor man ikke altid staar saa høfligt overfor hinanden, som vi med nogen Selvbeherskelse gør her, ikke sjældent passerer, at f. Eks. dansksindede Arbejdsgivere opsiger deres tyske Personale. Det har de jo Lov til. Man kan kalde det godt eller ondt, men det er jo en privat Ret, som den enkelte har. Men det gør Folk arbejdsløse, og disse arbejdsløse kommer saa i Politiets Hænder, naar de ikke faar nye Pladser og kan skubbe sig over Grænsen. Derved skabes der en vis Utryghed. Og Ministeren nægter ikke, at Staten gør Brug af den Mulighed, der derigennem tilbyder sig, og benytter sin Ret til at vise en Del af disse tyske Undersaatter tilbage. Man siger: Vi har dog Lov til at sørge for, at vort eget Arbejdsmarked ikke bliver overfyldt af andre end Landets egne Børn. Det kan man forsvare; men man maa ogsaa forstaa, at dette Løsen betyder i mange Tilfælde en Tilsidesættelse af tyske Folk. Det virker lidt overraskende, og det virker i mange Tilfælde paa Befolkningen som en